

כל אחד והשליחות שלו

בהתקרבתנו לכינוס השלוחים העולמי, נזכרים אנו שוב באותה שליחות שהרבי הטיל על כולנו, שאת מילויה בשלמות הוא עומד ודורש ותובע מכולנו • שליחות "בגדול" אל כל אחד ואחת מאנשי הדור!

לחלק את האורחים בין בעלי-הבתים שבעיר, אמרו כל האורחים שיש להם כבר היכן לאכול – אצל הבעל-עגלה...

אחרי התפילה חזר הגביר לאכסנייתו כשהוא מלוכלך, שבור ורצוף, ובלוי אורחים לשבת... ואילו בעל-העגלה הוביל אתו עשרה אורחים שיאכלו אצלו סעודת שבת, כמובן, סעודה לפי המושגים המצומצמים של בעל-עגלה...

וכך, הגביר קיים מצוות "עזוב תעזוב" ובעל-העגלה – מצוות הכנסת אורחים.

לאחר 120, כאשר בא דינם לפני בית-דין של מעלה, פסקו שעל שניהם לרדת שוב לעולם הזה להשלים את מה שלא עשו כראוי בחייהם בעולם הזה: על בעל-העגלה לרדת למטה לקיים מצוות "עזוב תעזוב", ועל הגביר לרדת למטה לקיים מצוות הכנסת אורחים.

את הסיפור הזה סיפר הרבי הרייז"צ באומרו: לכל אחד ישנה השליחות שלו, אלא שצריך לדעת מהי השליחות, שלא להחליף בשליחותו של השני.

שאנו מתקרבים שוב לכינוס השלוחים העולמי, נזכרים אנו שוב ושוב באותה שליחות שהרבי הטיל על כולנו, והוא עומד ודורש ותובע את מילויה בשלמות מכולנו, שליחות "בגדול" אל כל אחד ואחת מאנשי הדור – לא לחשוב רק על עצמו או על סביבתו הקרובה או הרחוקה, אלא להשפיע ולפעול על כל אנשי הדור כולם, אנשים נשים וטף.

וכפי שאומר הרבי מלך המשיח שליט"א באותה שיחה מפורסמת משבת פרשת חיי שרה תשנ"ב (סעיף יא ואילך) בכינוס השלוחים האחרון לעת-עתה בו זכינו לשמוע את שיחות הקודש (להלן בתרגום מאידיש. חובה להזכיר כי בשיחה זו ישנם כמה וכמה דברים נפלאים עד מאוד, שממש חייבים ומוכרחים ללמוד ולדייק בהם, אלא שבמסגרת זו לא נוכל להתעכב על כולם, רק על כמה קטעים):

נשיא דורנו מינה את כל אחד ואחד מדור זה להיות השליח שלו בהפצת התורה והיהדות ובהפצת המעיינות חוצה, עד להבאת הגאולה האמיתית והשלימה.

שנו סיפור מפורסם אותו סיפרו רבותינו נשיאינו בשמו של כ"ק רבינו הזקן אודות "הנשמות התועות", שכל אחת מהן עסקה דווקא בתפקיד המוטל על האחרת, למרות שמדובר בתפקיד אותו יכלה למלא כראוי דווקא הנשמה האחרת. הסיפור מופיע ביספר השיחות ה'תש"ד (בלה"ק ע' קמא) והוא גם מובא, יותר מפעם אחת, בשיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. הנה הוא:

פעם, בערב שבת קודש אחר-הצהריים, הגיע גביר יהודי בחזרה לעירו יחד עם בעל-העגלה שלו.

באותם זמנים היה הסדר אצל הגבירים בעלי העסקים, שבזמנים מסויימים בשנה היו נוסעים לקנות סחורה, אבל בכל שאר הזמן היו עוסקים בתורה.

משהגיעו לעיר, הלך הגביר אל בית-המרחץ, להתרחץ ולטבול לכבוד שבת, לבש בגדי שבת, והלך לבית-הכנסת לעסוק בתורה.

בלכתו ברחוב נתקל הגביר בעגלה גדולה ששקעה בתוך הבוץ. מכיוון שהיה יהודי ירא שמיים, והתורה הרי מצווה על יהודי "עזוב תעזוב עמו", ניגש הגביר לעזור בהוצאת העגלה מן הבוץ. אך מכיוון שהיה גביר ולא בעל-עגלה, לא היה שייך כלל לעבודה כזו ולכן התלכלך

כולו, ניוזק והיה לבעל-מום. כך הגיע לבית-הכנסת, חבול ופצוע, מלוכלך וניזוק.

לעומתו, בעל-העגלה, הלך גם הוא מבית-המרחץ לבית-הכנסת, הגיע לשם בשעה מוקדמת ואמר תהילים. בבית-הכנסת פגש בהרבה אורחים שהגיעו ממרחקים, והזמין אותם אליו לשבת. הוא הזמין אליו אורח ועוד אורח ועוד אורח, עד שהגיע למספר של עשרה אורחים. אחרי קבלת שבת, כשרצה הגבאי

עם הרב לוי יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

וכפי שרואים בפועל, שעכשיו נעשה קל יותר להסביר ליהודי - אפילו כזה שלפני זה לא הייתה לו בגלוי שייכות לכך - שבנוסף לעבודתו האישית, מוטלת עליו אחריות להיות "שליח", להשפיע (ממעלותיו וידיעותיו וכו') על אחרים, החל בבני ביתו, חבריו וידידיו, וכל מי שהוא יכול להגיע אליהם.

לא רק על יהודים, אומר הרבי, עלינו להשפיע ולפעול - אלא על כל העולם כולו, גם על אומות העולם. שהרי (ספר השיחות תשמ"ח ח"ב ע' 388 ואילך. תרגום מאידיש):

עיקר החידוש הגלוי של משיח צדקנו לא יהי בעבודה של ישראל בתורה ומצוות (אף שהוא יפעל בזה שלימות, ומוחלטת וכו') ("כמצות רצונך") ושיוכלו לקיים תורה ומצוות במנוחה (כו') - שהרי זה כבר הי' קודם, בזמן שלמה, ומעין זה בזמן חזקיה וכו' - אלא בזה שהוא יתקן את כל העולם והאומות שבו, "ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' בחד שנאמר כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבודו שכם אחד".

ולמי שטוען שיש לו מספיק מה לעשות עם יהודים ואינו רואה ומכיר בצורך להקדיש זמן ומאמץ להשפיע על אומות העולם - אומר לו הרבי (התוועדות תשד"מ ע' 628 ואילך):

וכאן מגיעים להוראה מיוחדת - בענין שדובר לעיל אודות ההשפעה על אומות העולם:

אומרים ליהודי: שמעו! אתה אמנם למדן גדול ועסקן גדול וכו' וכו' . . אבל אף על פי כן עליך לזכור שיש גויים בעולם, שאינם יודעים עדיין על דבר גדול העניין שבשבע מצוות בני נח, ולכן עליך לעשות כל התלוי בכך שהגוי בתור גוי יקיים את שבע מצוות בני נח!

[אין צורך שיוותר על נכריותו, שכן אין הוא מחויב להתגייר, ואדרבה - יש להניא אותו מכך - אבל בתור נכרי עליו לקיים את שבע מצוות בני נח!]

זאת ועוד: כאשר יהודי טוען שהוא לא יכול לדבר עם גויים, משום שהוא עסוק רק בדברי קדושה, באמירת "אשרי", אמירת תהילים לימוד נגלה וחסידות, הפצת היהדות והמעיינות חוצה, ואין לו שום עסק עם גויים, משום שהוא לא רוצה לדעת שום דבר אודות גויים, ועד שמוסר את נפשו ולא בא אתם בשום מגע ומשא - הרי נוסף לכך שקיימת ההוראה . . עוד דברים בגו: דוקא אדם כזה שאינו תלוי כלל בגוי, ומימיו לא דיבר עם גוי - יש לו השפעה גדולה שלא בערך על הגוי!

לא מדברים כאן אודות אלה, שבשביל להרויח "דולר", רצים הם ומפצירים ומתחננים בפני הגוי שיעשה להם טובה!

הרי אתה יודע שפרנסתך מגיעה אליך ע"י הקב"ה - אז למה לך להתחנן בפני הגוי? תפגין את "גאון יעקב"! אינך חייב להסביר לו שהוא ה"זן ומפרנס" שלך ואתה תלוי "בטובו ובחסדו", שהרי אתה תלוי בטובו ובחסדו

של הקב"ה!

על כך הוא טוען: יש צורך בלבושי הטבע, וצריך להיות "נשאת ונתת באמונה" - האמונה של... הגויים! וכיוצא בזה בשאר הטענות.

וכל זה בענייני פרנסה: אבל כשמגיע הזמן להגיד לגוי "לא תגזול" ו"לא תשקר" וכו' - כאן הוא כבר טוען להיפך, שדברי הרמב"ם אינם מכוונים אליו, לא ליום זה ולא לשנה זו, ולא למקום זה ולא למדינה זו, אלא למשיח צדקנו וכו'!

וכאמור - לא בשופטני עסקינן!

מדובר ביהודי כזה שאין לו שום עסק עם גויים - והוא טוען להיפך: למה עליו ללכת ולדבר עם גויים אודות ו' מצוות בני נח?

על כך התשובה היא, כנ"ל - שדוקא יהודי כזה יש לו השפעה גדולה יותר על הגוי. דוקא בגלל שיהודי זה אינו זקוק לעזרתו של הגוי, כי איננו מקבל את פרנסתו ממנו (הוא מקבל פרנסתו באופן אחר, ע"י יהודים או באופן ישיר מהקב"ה) הרי בשעה שבא אליו יהודי ואומר לו, שלמרות שלא הי' לו שום עסק אתו עד היום הזה, הרי היות שנודע לו שאפשר שהוא ישיג את גבולו של מישוה או יגנוב או יגזול - הרי הוא בא לקיים את ציווי הקב"ה ולמנוע ממנו עשיית דברים בלתי רצויים - דוקא אז ישפיע הדבר על הגוי באופן שאף אדם אחר לא יכול להשפיע.

ובהתאם לכך מובן שההוראה . . . שהיא גם פתיחת הצינור ופריצת דרך חדשה - היא:

היות שהנך גר באותו רחוב שבו גר גם אינו יהודי, והיות שהגוי יש לו אמון בכך, והוא משוכנע שכל דבריו נאמרים ברצינות ובאמת - תמצא עבורו כמה דקות ותדבר אתו (בעצמך או ע"י מתורגמן) ותשפיע עליו לעסוק בשבע מצוות בני נח! וזוהי מצוות עשה שהזמן גרמא, שהרי, כאמור, הגוי לא מקשיב לאדם אחר!

ואין זה אלא "נסיון" שהקב"ה מעמיד אותו בו, כי נסיון קשה יותר לא יודעים אם יעמוד בו

הנסיון הוא, שלמרות שעיקר עיסוקו הוא בתורה וכו' - עליו לזכור שיש לעסוק גם במעשים טובים!

וכידוע ביאור רבינו הוקן באגה"ק (ס"ה) שאף שבוהר איתא שיש ב' אופני עבודה, מארי תורה ומארי עובדין טבין, ובלשון הנגלה - יששכר וזבולון, בכל זאת חייבים גם מארי התורה, יששכר, לעסוק במעשים טובים, שהרי כל האומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לו, וכן "מארי עובדין טבין" חייבים לקבוע עתים לתורה בכל יום - ההבדל הוא רק מהו עיקר עבודתם.

ויהי רצון, שיעסקו בכל האמור לעיל בשמחה ובטוב לבב, כבכל עניני התורה ומצוותי, וכפי שמאריך רבינו

"שכ"ק מו"ח אדמו"ר
נתאחד עם אביו, אשר
הוא הי' בנו יחידו,
[וכאן כאילו הרבי
מחסיר כאן כמה מילים,
שאנו נבין ונוסיף לבד,
אך זהו הפשט הפשוט
בשיחה: כך גם עתה -
שהרבי שליט"א מתאחד
עם הרבי הריי"צ] כך
שיש את השלימות של
כל "שבעת קני
המנורה", כל השבעה
דורות"

תשנ"ב (סעיף ו) אודות: הפסק דין של הרבנים ומורי הוראה בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו' בחזקת שהוא משיח" ועד להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בוודאי" – פסק דין "מסיני", שנמשך וחדר גם בגדרי העולם

– דהיינו שישנו כבר לא רק "בחזקת שהוא משיח" אלא גם "ועד משיח בוודאי", היינו תחילת הענין של "משיח בוודאי", אף כי שלימות הענין הוא רק בגאולה האמיתית והשלימה לעיני כל.

ולכן, ממשיך הרבי באותה שיחה, מה שנותר לעשות הוא רק – מכיוון שישנו מי שהוא "ראוי להיות משיח", וכבר מתחילה שליחותו להתקיים, לכן:

הדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות הוא – לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות! ולכן: צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו, ועבודתו של כל יהודי עכשיו מתבטאת בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו.

כלומר: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות הוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו – כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו. ובהמשך: והכוונה בפשטות היא – שמכיוון השלוחים צריכות לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, על ידי שהוא מסביר את עניינו של משיח, כמבואר בתורה שבכתב ושבעל פה, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל ובמיוחד – על ידי לימוד ענייני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

והיות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכל יהודי, בלי אף יוצא מן הכלל.

ויהי רצון, שעל ידי שכל שליח ימלא את תפקידו בשלימות, בכל עשר כחות נפשו, ובפרט שכל השלוחים יתאחדו וייכנסו בזה – יביאו תיכף ומיד ממש את (הגילוי ושלימות של) השליח העיקרי והאמיתי, יחד עם גילוי עשר הכחות שלו – "שלה נא ביד תשלח", השליח שבדרנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – וכפי שהי' בדור שלפניו, שכ"ק מו"ח אדמו"ר נתאחד עם אביו, אשר הוא הי' בנו יחידו,

[וכאן כאילו הרבי מחסיר כאן כמה מילים, שאנו נבין ונוסיף לבד, אך זהו הפשט הפשוט בשיחה: כך גם עתה – שהרבי שליט"א מתאחד עם הרבי הרייז"צ] כך שיש את השלימות של כל "שבעת קני המנורה", כל השבעה דורות.

והשביעי, אשר "כל השביעיין חביבין", הוא המביא את כולם לשלימותם בהתגלותו המלאה לעיני כל בשר בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש – על ידי שאנו נעשה את שליחותנו, נביא את העולם כולו לקבל את פניו בפועל ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הזקן בספר התניא (פכ"ו) במעלת ענין שמחה של מצוה, ומביא גם את פירוש האריז"ל בזה וכו'. והרי השמחה יש בה סגולה מיוחדת – שהיא פורצת גדר, ולכן יביא הדבר לפריצת גדרי הגלות!

במה צריכה להתבטא אותה שליחות שהוטלה עלינו להביא לכל אנשי הדור? – ממשיך הרבי באותה שיחה מפורסמת (שי"פ חיי שרה תשנ"ב):

בזה עצמו נוסף בשנה זו במיוחד בקשר לעבודת השליחות של "שלה נא ביד תשלח", השליחות של משיח צדקנו, כאשר נשיא דורנו הודיע שכבר סיימו את עבודת השליחות ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו. . . ורואים בפועל איך שנפעל ה"וילחום מלחמות ה'" וינצח בכמה וכמה ענינים – ודווקא מתוך מלחמה של שלום. וכבר נאמר ונכתב כמה פעמים הדיוק בדברי הרבי שליט"א באומרו שרואים בפועל שיש כבר בפועל גם את "וינצח" של מלך המשיח:

שהרי "וילחום מלחמות השם" הוא מהסימנים שכותב הרמב"ם אודות "בחזקת שהוא משיח", ואילו "וינצח" הוא מסימני "משיח בוודאי".

כלומר: גם "בחזקת שהוא משיח" פירושו – לא רק כמו "ראוי מצדקתו להיות משיח", שישנו בכל דור, ואין בזה כלל גדר הלכתי של משיח (שלכן לא הובא ענין זה כלל ברמב"ם) – שיש לזה גדר הלכתי שיודעים כבר שהוא משיח, "בחזקת שהוא משיח", כפי שלומדים מרבי עקיבא (ש"כולהו אליבא דרבי עקיבא") שהכריז על בר כוזיבא בפשטות "דין הוא מלכא משיחא" – זה הוא מלך המשיח! (והרי משם לומד הרמב"ם את כל דיני "בחזקת שהוא משיח", ולא כדעת הטועים שרבי עקיבא טעה בזה ח"ו).

אלא שהגדר ההלכתי של "בחזקת שהוא משיח" הוא על המלך המשיח בתקופת פעולותיו בעולם קודם ולקראת הגאולה.

– בדוגמת משה רבינו כשהביא את בשורת הגאולה "פקד פקדתי", והלך לפעול עם ישראל ועם פרעה וכו'. כלומר: ידעו כבר מי הגואל והוא כבר התחיל את פעולותיו לקראת הגאולה, ועדיין היה קושי הגלות בכל תוקפו, ואדרבה, דווקא אז הורע המצב עוד יותר כשפרעה החליט למנוע מהם גם את התבן, ומשה רבינו עצמו צעק אל ה' "למה הרעותה לעם הזה".

אבל "וינצח" – הרי זה מגדריו של "משיח בוודאי", דהיינו כפי שמשח כבר מביא את הגאולה! אלא שבזה עצמו לוקח זמן בדרך הטבע עד שנשלם העניין, עד שבונה המקדש בשלמותו ועד שמקבץ כל נדחי ישראל ומנצח את כל האומות שסביביו. רק בסיום הכל ישנה שלמות העניין של "משיח בוודאי" ביחד עם הגאולה האמיתית והשלמה.

אבל בתקופת ה"באמצע" של "משיח בוודאי" עדיין אין העניין בשלמות, למרות שכבר התחיל (לא רק הענין של "בחזקת שהוא משיח", אלא גם) הענין של "משיח בוודאי".

וכנראה זהו הפירוש גם בשיחת פרשת משפטים